

G E Z A N G

O P

BROEKBERGEN,

DEN LUSTHOF VAN

MEJOFROU

WILHELMINA DE VEER.

't **G**elukt my met verheugde zinnen
BROEKBERGEN in te mogen treên,
En door en door te zien van binnen
De schoonheit zyner groene leên.
Geleidt my dan, o Zanggodinnen.

En gy, o gunstige Pomoon,
Die hier uw wooning hebt gekozen;
Gy Flora, die den Hof zoo schoon
Doorspikkelt met gebloemt en roozen,
Ik zing. ai zegent mynen toon.

Maer wie kan u naer waerde pryzen,
 BROEKBERGEN, luister van het Sticht?
 Wie kan het puik der paradyzen
 Naer eisch beschryven in gedicht?
 Daertoe most helt Virgyl verryzen.

By uwen bloei, die 't hart verheugt,
 Wont Hespers hof te dor bevonden;
 Naerdien ge in ongestoorde vreugt
 Een' zweem vertoont der goude stonden.
 Hoe deftigh praect uw oude jeugt!

Wat mint gy nogh den rook der steden
 En 't straetgewoel, o ydle mensch?
 Hier druipt de lucht van zaligheden;
 Hier teelt het aerdryk ieders wensch;
 Hier zet de Rust haer zachte schreden.

Kost u myn Zangnimf met haer lier
 Eens buiten wal en vesten leiden,
 Gewis uw zinnen kozen hier
 Het piepend groen der ryke weiden
 Voor 't ruischen van een goutrivier.

In 't lustigh ruim van zulke wyken
 Zien wy BROEKBERGENS hoog geboomt
 Wydt over velt en akker kyken
 Waerlangs het koele water stroomt
 Dat voor geen' Hebrus zou bezwyken.

Hoe verre deizen hier de steên!
 Hoe na schynt Utrechts dom verloren,
 Al klimt hy door de wolken heen!
 Maer laet ons langs dees effe spooren
 Wat dieper in den Lusthof treên.

O Neêrlantsch Tempe, mildt in 't streelen
 Van oogen, ooren en gemoedt,
 Wees, in uw zingende priëlen,
 Wees vriendelyk van ons gegroet:
 Wy zullen in uw blyschap deelen.

Wat liefelyker Labyrint
 Van lust, houdt hier de ziel gevangen!
 Hoe minzaam speelt de westewint
 Door takken, die vol vruchten hangen!
 Dees plaets wort van de goôn bemint.

Wy wandelen langs ypelaenen
 Of taxisdreeven, koel en fris,
 Of bloemeperken, gy zoudt waenen
 Dat Iris, neer ze aen 't pronken is,
 De kleuren zoekt in deze baenen.

Laet my met Rozemont alleen
 Eens door dit zaligh lustplein treden,
 Het bly gewas zal 't stuttsche heen
 Wel in een lachend ja verknedden.
 Hier lydt Natuur geen harde reên.

Hier zou 't Aurora weder lusten,
 Voor 't ryzen van de zomerzon,
 Een wyl by Cefalus te rusten.
 Hier vindt Diaen Endymion
 Wel liever dan in woefte kusten.

Men zegt, dat Cypris langs uw groen,
 O liefelyke mirtetelgen,
 Haer oude liefde nogh komt voên,
 Daer zy het kruit den dau ziet zweigen,
 En haer' Adonis minlyk bloên.

Mogt my gebeuren hier het leven
 Gerust te slyten naer myn' zin,
 'k Zou weinigh om veel woelens geven,
 Daer steekt te weinigh voordeel in.
 Hier kan de geest ten hemel zweven.

In dezen hof verquikt de disch
 Het lyf met ongekochte vruchten,
 Waervan niet een verboden is.
 Hier staet geen ongeval te duchten:
 Hier schuilt geen adder in het lis.

Men magh hier d' appels veilig plukken.
 Hoe neigen ons de takken toe!
 Dit ooft zou Atalant doen bukken
 In haeren loop, bekoort en moê,
 Daer Hippomeen naer honk zou rukken.

In dezen ruimen boomgaertkring
Was mogelyk het fruit gewassen
Dat Venus tot een' prys ontving.
O Hof, o laen, o vyverplassen!
O overblyde wandeling!

Waer of de zorgen heeneftuiven,
Terwyl de hemel nederdaelt?
'k Zie Junoos paeuwen, Venus duiven,
Ook Peneus viſſchen, en hier praelt
De Wyngodt met een' krans van druiven.

Wy zullen in het Lanthuis treên,
En zien uit zyn verheve tranſen
Rontom langs alle ſtreeken heen,
Hoe velt- en waternimfen danſen.
Wat is my 't hart hier wel te vreên!

Dan zal men Ceres hulſel blinken,
En Meleager jagen zien
Daer bergen ryzen, dalen zinken.
Wat kan Natuur ons ſchooner biên?
'k Vaer op by hen die nektar drinken.

Van alles echter wat de Hof
En zyn gezigten ons vertoonen
Blyft WILHELMINA d' eêlſte ſtof
Om met een glordicht te kroonen.
De deugt verdient den hoogſten lof.